

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

"Ογδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
έδρευσεν' στην γήν των Παρθενώνων.

'Ετος χίμα δώδεκα κι' ένακόσ' άκόμα,
δλοι την' Ανόρθωσι θύχουσε' στο στόμα.

Εικοστή Δεκεμβρίου κι' ένατη,
φοβερό τής Τουρκιάς τό γενιάτι.

Χίλια διακόσα τριάντα κι' ένα
δλοι' στο πόδι, καινούρια χρονιά.

**Νέος Χρόνος,
νέος τόνος.**

Καινούριος Χρόνος προχωρεί
κι' άλλος παληός έξιστορεί
σε τουτον μεγαλεία.

Και μάμαρα Πεντελικά
γίνονται μνήματα λευκά
και Νίσης Μουσολεία.

Κι' ό νέος άς χαιρετηθῆ,
βαστῆ γιά δώρα του σπαθί,
τουφέκι και κανόνι.

Δέν φέρνει δένδρα παινιδιών,
μά φέρνει κάτι, που παιδιών
κεφάλια στεφανώνει.

Στραϊέ και Στόλε, πούγινες του γένους ή λατρεία,
έλα τραγουδά λιγερά
πώς με τής Νίσης τά φτερά
επέταξε τό Δώδεκα κι' ήλθε τό Δεκατρία.

**'Αρχιμηνιά κι' αρχιχρονιά
'ψηλή μου δενδρολεδανιά.**

Καινούριος Χρόνος έρχεται, καινούριος Χρόνος φθάνει,
κι' ό Φασουλής τον χαιρετῆ;
κι' ό Φασουλής τον έρωτῆ
άν άπ' εκεί που' πέρασε' πήγε και' στο Μπιζάνι.

Κι' ό Χρόνος έσταμάτησε και λέει τέτοια λόγια:
εύρηκα' άνέλπισταις χαραϊς,
μά και μεγάλας συμφοραϊς
'στον Τουρκαλά τον μπόγια.

'Απ' όπου κι' άν έπίρρασα
πολέμων πανηγύρι,
και' λευθεραϊς έκέρρασα
μ' όλόχρυσο ποτήρι.

'Απ' έδω κι' εκεί κερνώ,
λόφους και βουνά περνώ
και μιζ' πλάσι' ματωμένη.

Δός μου, φώναζαν, κι' έμένα
μέ τά χέρια σηκωμένα
τόσοι παραδιψασμένοι.

Μά τι δίψα περισσή...
πήγτε' Λευθεραϊς κρασί
νά μεθύσετε μ' αυτό.

Πήγτε πήγτε' στην ύγειά
κάθε δούλου και Ραγια,
που τον' έλεπατε σκυφτό.

Τι Στρατεύματα, τι Στόλοι,
τι λεόντων βρυχηθμοί
κι' Έγκλεδάων μηχανομαί.

Ήρασα κι' από τήν Πόλι,
κι' είδα και τόν Μωγαμέτη
νάχη δυνατί σε κλέτι.

Μπρός' στ' ης Πύλης τὰ Ντιβάνια
δέν έκαίγανε λιθάνια
άλυσσάδετοι Ραχιάδες.

Και δέν έκανε κανείς
πρό τ' ης φέσας τ' ης κλεινης;
σάν και πρώτα τεμανάδες.

Οί Νεότουρκοί μπροστά της
έσουφρόνανε τὰ φρούδια,
κι' είδα τὰ Συντάγματα της
πεταμένα' σ' τὰ σκουπίδια.

Είδα τόν Κιζιμή με σκούφια
και με πύρινη ματζιά,
είδα τάρματά της κούφια
νά μήν πιάουνε φωτιά.

Πού Συντάγματα μεγάλα;
πού Βουλαις της; πού και τ' άλλα
του καιρού της του χρυσοῦ;

"Ολα' έγ' ηκαν κολούβια,
και λυτήθηκα' σ' τ' άλλ' ηβια
τήν καιμένη τήν φεσοῦ.

Γέλασα με τούς τρανοῦς,
πού τὸ πρώτο Κκλιφάτο
τ' όρριξαν κομμάτια κάτω.

Κι' άκουσα κι' "Οθωμανούς
νά φωνάζουν: έρσε μέσα
' στοῦ Σεφκέτ Πασσά τήν φέσα.

Και Χανοῦμ με τὰ γιασμάκια
έβγαλαν τὰ πασομακία
και' κτυπούσαν τούς σωτ' ηρας.

Πούφεραν σέ τέτοιο γάλι
τὰ ροδοπλασμένα κάλλη
της Τουρκιάς της κακοοίρας.

Είδα τούς Κερίμ Αγάδες
τρομασμένους και φυγάδες
με κερχιμαπερνια μούρη.

Πάν η δόξαις, πάν η νίκαις,
κι' έβλεπα της χαμαλικαίς
νά τὸ κούβουνε κουμποῦρι.

"Εκλαψαν πολλοί και πάλι
κάθε Τουρκαλά χαμάλη,
κάθε μέπεστια και Σγαρίλιο.

Ήρασα' από τὰ Βαλκάνια,
κι' έκανα κι' έγ' ω μετόνομα
' στ' ης Ανατολ' ης τόν ήλιο.

Φως εθάμβουνε τὸ μάτι,
φως και μέσα σέ Παλάτι,
φως και μέσα σέ καλύδι.

Κι' έπλεε σέ φως η πλάσις
της ξηρας και της θαλάσσης,
όπου τ' όσους πόνους κρούει.

Είδα φως χρυσοῦν έλπιδων,
είδα και τών ηρουανη' ηδων
τήν γενεά νά βασιλεύη.

Πούχανε καιμὲ μεγάλο,
και δέν ήσαν τίπουτ' άλλο,
παρὰ της Φραγκιάς η χλεύα.

Και χωρίς παροξυσμόν
είδα πατριωτισμόν
ηρουανη' ηδων άκραιφή.

Πούφεραν γιὰ κάλπικας φόρα
και γιὰ δάφνας έως τούρα
' πάγιναν εις τὸ Δαφνί.

Πήν έκαίνα τὰ παληρά,
τάφιλότιμα βιολιά,
τάφιλότιμα σαντούρια.

Τούρα πλάσις με σιμόνει
με τουφέκι, με κανόνι,
πού μου φαίνεται καινούρια.

B

Περνώ κι' έδω, περνά κι' έκει,
κυττάζω δράκα Κρητική
κι' εύζώνου φουστανέλα.

Πατρίδος φρόνημα θερμόν
και κόσμος εξαλλος όρμων
μέσ' στ' ης φωτιζες τήν τρέλλα.

Ξυπνούσανε καμπανκιά δυστυχισμένους δούλους,
και τραγουδοῦσα λιγερῶς
μέσα' στ' ης φλόγες του πυρός
παιδιά, που μόλις έβγαλαν τούς πρώτους των Ιούλους.

Σάν ξαφνιασμένους σταματώ
μέσ' σ' τ' ην δοη της πάλης,
παντού σέ πτώματα πατώ
παλληκριαίς μεγάλης.

Στίφανα με κοπετούς,
τέτοιους τάφους σάν κι' αυτούς
δέν έπρόσμενα νά' έρω.

Παντού μνήματα σπαρμένα
δίχως όνομα κανένα,
δίχως ξύλινο σταυρό.

Κι' είδα με χρυσάκι έλπίδες
και με πανοπλιάν Αρη
μέσα' σ' όπλων πυραμίδες
και του Όθρόνου τὸ διασταρί.

Και τουφέκια και κανόνια
του' φωνάζανε: σπολλάτη,

**Νέα δώρα φετεινά,
που γκρεμίζουνε θουνά.**

νά μας ζήσης χίλια χρόνια,
δοξασμένη Στρατηλάτη.

Κι' ένας Κάτζερ φωνάζει σ'τόν Διάδοχον Ουρρά,
κι' ἀηδονάκια λιγερά
κλαίδου του Κωνσταντίνου καλλιστέφανου ἀγώνα,
μά κι' ἐγὼ χειροκροτῶ
καὶ περιεργός ρωτῶ:
δὲν μοῦ λένε ποῦ ἔρεθθηκαν ἀηδονάκια τὸν χειμῶνα;

Ἐπὸν Διάδοχο φιλά
καὶ φωνάζει οὐρανομήκειε,
εἶδα καὶ τὸν Βασιλῆα
Ρήγα τῆς Θεσσαλονίκης.

Εἶδα ἔμπρός σου νὰ περνοῦν
Τουρκαλάδες τσελεπήδες,
εἶδα καὶ τὴν προσκυνοῦν
καὶ Ραββῖνοι καὶ Μουφτῆδες.

Καὶ γελᾷ σ' αὐτοῦς Ἐκεῖνος...
ἰσοπολιτείας κρῖνος
ξεφυτρώνει μυροδόλος.

Καὶ τὸν δρέπει πᾶς πολίτης
κι' ἀγαθὸς Ἰσραηλίτης,
ὅπου δὲν ὑπάρχει δόλος.

Ἄκου κόσμου παρακλησίαι,
πόνου βάλασμο σταλάζει
ἐστεμμένη καλοσύνη.

Οὐρρα καὶ τῆς Βασιλίσσης
τῆς χρυσῆς συνακαλίζει
πάνδημος εὐγνωμοσύνη.

Οὐρρα καὶ πάντων καὶ πασῶν
Πριγκήπων καὶ Πριγκηπισῶν,
ποῦ σ'τὰ Παλάτια σήμερα δὲν κάθεται καμμία
μ' ἀνάγκαισιν νοικοκυράς,

ἀλλὰ σὰν ἀγγελοῦ χαρᾶς
ἀπλόου τῆς φτερούγαις των μὲς σ'τὰ Νοσοκομεία.

Τὶ Νοσοκόμαις λατρευταί!..
ἀγγέλου κλοσύνη!..
θερρῶ πῶς πρέπει καὶ γι' αὐτάς
ἢ δάφνη κι' ἡ μυρσίνη.

Ἀνδρείαις κι' αὐτοθυσῶν ἀστεῖρευτη πηγῆ...
καπνοβολοῦνε βράχοι,
νεκρὰ φιλοῦν τὰ σπλάχνα των πατέρες Στρατηγολ
καὶ ρίχνονταί σ'τὴ μάχη.

Γ'

Δοξάζω τὸν ἀγώνα σας, τὸν ἀληθῆς Τιτάνειον,
θλέπω καὶ τὰ Χριστάκια
μὲ κόμπον ἀραιμάκων
νὰ στρίβουν τὰ μουστάκια.

Ἄρματώθηκαν καὶ τοῦτα
γιὰ τὸν Τοῦρκο τὸν ἰσάμα
καὶ τοῦ κόψανε τὸν βῆχα.

Παίξτε βολιέ, λαγοῦτα,
φέρτε μας γλυκὰ νὰ φάμε,
λεμονάκι καὶ μαστιχα.

Ἵλιονοῦς γλυκὰ καὶ γλύκαις,
ὠχονοῦς χαρᾶς καὶ νίκαις,
ὠχονοῦς πρωτοχορηγαίς
μ' ἀνθισμάντικας λεῖψοναίς.

Ἄπ' ὅπου κι' ἂν ἐπέρασσῃ καμμία Φασουλῆ,
γι' αὐτοῦς τοῦς Γιουσανλῆδες σουμουφῶναζαν πολλοί:
Τώρα δὲν πέρνουν ὅπως πρὶν τοῦς ἰσχυροῦς παγάνα,
οἱ Γιουσανλῆδες ἔλλαξαν
καὶ δροντωδῶς ἀλάλαξαν
Νίκης τρανῆς παιᾶνα.

